

Sygn. akt V Pz 32/14

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia S.O. Agnieszka Leżańska (spr.)

Sędziowie: S.O. Beata Łapińska

S.R. del. Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant: asyst. sędz. Ewelina Goździk

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2014 roku w Piotrkowie Tryb.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa W. P.

przeciwko (...) Spółce akcyjnej z siedzibą w D.

o uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne

na skutek zażalenia powoda

na zarządzenie Przewodniczącego IV Wydziału Pracy Sądu Rejonowego w Tomaszowie Maz.

z dnia 29 sierpnia 2014 roku, sygn. akt IVP 131/14

postanawia:

uchylić zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem z dnia 29 sierpnia 2014 roku, Przewodnicząca IV Wydziału Pracy Sądu Rejonowego w Tomaszowie Maz., na podstawie art. 130 § 1 i § 2 k.p.c., zarządziła zwrot pozwu W. P. z dnia 16 lipca 2014 roku.

W uzasadnieniu wskazano, iż zarządzeniem przewodniczącego, które zostało doręczone W. P. w dniu 22 lipca 2014 roku, powód został zobowiązany do uzupełnienia braków formalnych, poprzez wskazanie wartości przedmiotu sporu - pod rygorem zwrotu pozwu. Skoro powód nie uzupełnił braków w wyznaczonym terminie, zarządzono zwrot pozwu.

Zażalenie na powyższe zarządzenie wniósł powód wskazując, iż w dniu 23 lipca 2014 roku napisał nowy pozew i osobiście złożył go w biurze podawczym Sądu Rejonowego w Tomaszowie Maz. Wówczas to na biurze podawczym została skreślona sygnatura sprawy IV P 131/14 i pozew otrzymał nowy numer IV P 136/14, a on został ponownie wezwany do uzupełnienia braków wniesionego pozwu. W dniu 31 lipca 2014 roku nadał w placówce pocztowej brakujące dokumenty celem uzupełnienia braków. Potwierdzeniem powyższego jest załączony dowód nadania przesyłki poleconej z datą stempla pocztowego z dnia 31 lipca 2014 roku. Ponadto w dniu 2 września 2014 roku powód złożył kolejny pozew, bowiem z dniem 1 września 2014 roku został zwolniony z pracy.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje:

zażalenie jest zasadne, choć z innych przyczyn niż podane w jego uzasadnieniu.

Na wstępie wskazać należy, iż z okoliczności przedstawionych w uzasadnieniu zażalenia wynika, iż nadana w placówce pocztowej w dniu 31 lipca 2014 roku przesyłka dotyczyła uzupełnienia braków formalnych pozwu złożonego przez W. P. na biurze podawczym w dniu 23 lipca 2014 roku, w sprawie zarejestrowanej pod sygn. akt IV P 136/14, a nie braków formalnych pozwu w przedmiotowej sprawie. Tym samym nie może wpłynąć na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy.

Z treści zażalenia wynika również, że po otrzymaniu w dniu 22 lipca 2014 roku wezwania do uzupełnienia braków formalnych złożonego pozwu, poprzez wskazanie wartości przedmiotu sporu, w dniu 23 lipca 2014 roku W. P. napisał nowy pozew, w którym wskazał sygnaturę IV P 131/14, jednak pracownik biura podawczego, skreślił sygnaturę i wskazał, że sprawa zostanie zarejestrowana pod nowy numer. Zachowanie pracownika biura podawczego, było w tej sytuacji oczywiście nieprawidłowe. Osobą bowiem uprawnioną w takiej sytuacji do oceny, czy pozew złożony przez powoda w terminie 7-dniowym, wyznaczonym do uzupełnienia braków formalnych złożonego już uprzednio przez W. P. pozwu, powinien być potraktowany jako uzupełnienie poprzedniego pozwu, czy też jako nowy, był wyłącznie Przewodniczący wydziału, który wstępnie bada sprawę. Przewodniczący mógłby bowiem uznać, że braki pozwu złożonego w dniu 16 lipca 2014 roku zostały uzupełnione w terminie i nadać sprawie dalszy bieg. Tymczasem zostało wydane przez Przewodniczącą zaskarżone zarządzenie z dnia 29 sierpnia 2014 roku o zwrocie pozwu z uwagi na nieuzupełnienie jego braków formalnych. Zarządzenie takie jednak w okolicznościach przedmiotowej sprawy, było niezasadne. Nie sposób bowiem, w świetle obowiązujących przepisów uznać za zasadny pogląd, iż nie wskazanie wartości przedmiotu sporu w sprawie o uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne stanowi brak pozwu, który uniemożliwia nadanie sprawie dalszego biegu i ewentualnym podjęciu czynności wyjaśniających mających na celu jego usunięcie. Zgodnie z art. 468 § 1 i 2 k.p.c. w sprawach z zakresu prawa pracy, Sąd podejmie czynności wyjaśniające mając na względzie m.in. potrzebę usunięcia braków formalnych pozwu, w tym w szczególności dokładniejsze określenie zgłoszonych żądań. W tym zakresie przepis ten, jako szczególny, wyłącza stosowanie art. 130 k.p.c. Wyłączenie to dotyczy jednak jedynie tych braków, które nie umożliwiają nadanie sprawie biegu i podjęcia czynności wyjaśniających.

Zgodnie z treścią art. 126 § 1 k.p.c. każde pismo procesowe powinno zawierać

- 1) oznaczenie sądu, do którego jest skierowane, imię i nazwisko lub nazwę stron, ich przedstawicieli ustawowych i pełnomocników;
- 2)oznaczenie rodzaju pisma;
- 3)osnowę wniosku lub oświadczenia oraz dowody na poparcie przytoczonych okoliczności;
- 4)podpis strony albo jej przedstawiciela ustawowego lub pełnomocnika;
- 5)wymienienie załączników.

Stosownie zaś do § 2 art. 126 k.p.c., gdy pismo procesowe jest pierwszym pismem w sprawie, powinno ponadto zawierać oznaczenie przedmiotu sporu oraz (...).

W myśl zaś art. 126¹ § 1 k.p.c. w każdym piśmie należy podać wartość przedmiotu sporu lub wartość przedmiotu zaskarżenia, jeżeli od tej wartości zależy właściwość rzeczowa sądu, wysokość opłaty lub dopuszczalność środka odwoławczego, a przedmiotem sprawy nie jest oznaczona kwota pieniędzy.

Powyższe oznacza, że podanie wartości przedmiotu sporu, nie zawsze jest obligatoryjnym składnikiem pozwu. Wartość przedmiotu sporu należy podać tylko w dwóch wypadkach tj. jeżeli od tej wartości zależy właściwość rzeczowa sądu lub wysokość opłaty. Trzeci wypadek dotyczy wartości przedmiotu zaskarżenia, gdy od jego wysokości dotyczy wysokość opłaty lub dopuszczalność środka odwoławczego. Żaden z tych wypadków nie zachodzi w przedmiotowej sprawie. Od podania bowiem przez W. P. wartości przedmiotu sporu nie zależy ani właściwość rzeczowa sądu,

ani opłata od pozwu. Powód wystąpił z pozwem o uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne i tak też jego żądanie zostało zarejestrowane. Powództwo o uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne należy, zgodnie z treścią art. 461 § 1¹ k.p.c., do wyłącznej właściwości sądu rejonowego. Przepis ten stanowi, że **do właściwości sądów rejonowych, bez względu na wartość przedmiotu sporu, należą sprawy z zakresu prawa pracy** o ustalenie istnienia stosunku pracy, **o uznanie bezskuteczności wypowiedzenia stosunku pracy**, o przywrócenie do pracy i przywrócenie poprzednich warunków pracy lub płacy oraz łącznie z nimi dochodzone roszczenia i o odszkodowanie w przypadku nieuzasadnionego lub naruszającego przepisy wypowiedzenia oraz rozwiązania stosunku pracy, a także sprawy dotyczące kar porządkowych i świadectwa pracy oraz roszczenia z tym związane.

Ponadto podanie przez powoda wartości przedmiotu sporu nie wpływa na wysokość opłaty, bowiem zgodnie z treścią art. 96 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1025 ze zm), pracownik wnoszący powództwo nie ma obowiązku uiszczania kosztów sądowych.

Skoro wartość przedmiotu sporu w sprawie o uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne, nie wpływa na właściwość rzeczową sądu, bowiem te sprawy należą do wyłącznej właściwości sądu rejonowego oraz na wysokość opłaty od pozwu, skoro pracownik jest zwolniony od ponoszenia opłaty od pozwu, to brak pozwu w postaci braku podania wartości przedmiotu sporu, nie wywołuje skutku z art. 130 § 1 i § 2 k.p.c. tj. nie powoduje zwrotu pozwu. Jest to bowiem brak, który nie uniemożliwia nadanie sprawie dalszego biegu i może być uzupełniony na dalszym etapie postępowania. Brak ten winien być jak najszybciej uzupełniony, na dalszym etapie postępowania, bowiem określenie wartości przedmiotu sporu i wartości przedmiotu zaskarżenia spełnia kilka funkcji. Wskazać tu należy, iż służy ono stwierdzeniu dopuszczalności skargi kasacyjnej (art. 398² k.p.c). Wówczas to oznaczenie wartości przedmiotu sporu i wartości przedmiotu zaskarżenia ma jednak na celu także ustabilizowanie przedmiotu sporu i zakresu zaskarżenia dla eliminacji możliwości dowolnego ich określania w poszczególnych stadiach procesu dla potrzeb dopuszczalności wywiedzenia skargi kasacyjnej oraz ponoszenia kosztów procesu (ich rozliczenia między stronami). Te funkcje są spełniane także przez oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia w apelacji i dotyczą również spraw z zakresu prawa pracy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2003 r., I PK 268/02, Monitor Prawniczy 2004 nr 19, s. 904).

Trzeba jednak zwrócić uwagę ,że określenie wartości przedmiotu sporu jest niezbędne dla eliminacji możliwości dowolnego jego określania w poszczególnych stadiach procesu dla ponoszenia kosztów procesu (ich rozliczenia między stronami), jak też dla ustalenia opłaty sądowej.

W świetle art.13 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych opłatę stosunkową pobiera się w sprawach o prawa majątkowe; wynosi ona 5 % wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 złotych i nie więcej niż 100.000 złotych.

Jednak w świetle art. 35 ust. 1 ustawy o kosztach w sprawach z zakresu prawa pracy pobiera się opłatę podstawową w kwocie 30 złotych wyłącznie od apelacji, zażalenia, skargi kasacyjnej i skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Jednakże w sprawach, w których wartość przedmiotu sporu przewyższa kwotę 50.000 złotych, pobiera się od wszystkich podlegających opłacie pism procesowych opłatę stosunkową.

Zatem wskazanie wartości przedmiotu sporu ma istotne znaczenie z punktu widzenia wysokości opłaty ,bądź ewentualnego zwolnienia strony od opłaty od pozwu .

Także koszty zastępstwa procesowego / stawki minimalne / w sprawach majątkowych uzależnione są od wartości przedmiotu sporu – § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielanej z urzędu – Dz. U. z 2013r. poz. 461)

Sąd Okręgowy podziela w tym zakresie pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 29 września 2011 roku, sygn. akt IV CZ 55/11 (opubl. L.), że jeżeli w sprawie właściwość rzeczowa nie zależy od wartości przedmiotu sporu, jak również jest pobierana opłata stała w niezmiennej wysokości, należy przyjąć istnienie ciężaru procesowego podawania wartości przedmiotu sprawy co najmniej w celu późniejszego przyznania kosztów zastępstwa procesowego radcy prawnego lub adwokata wnoszącego pismo. Wątpliwe jednak, czy w razie zaniechania tego obowiązku ma miejsce brak formalny stanowiący przeszkodę dla nadania biegu, skoro art. 126¹ § 1 KPC stanowi, że podanie wartości przedmiotu sporu lub zaskarżenia jest niezbędne wyłącznie dla określenia właściwości sądu, wysokości opłaty lub dopuszczalności środka odwoławczego. (post. SN z 29.9.2011 r., IV CZ 55/11, L.).

Z powyższego wynika, że konieczność podania wartości przedmiotu sporu jest ważna na dalszym etapie postępowania, ale nie przy wstępnym badaniu pozwu i jej brak może zostać usunięty w drodze czynności wyjaśniających, podejmowanych przez sąd na podstawie art. 467 k.p.c.

Tym samym, w ocenie Sądu Okręgowego, brak wskazania wartości przedmiotu sporu w rozpoznawanej sprawie nie stanowił przeszkody w nadaniu jej biegu, a tylko ta okoliczność stanowi podstawę do zwrotu pozwu.

Sąd Okręgowy podziela w tym zakresie pogląd wyrażony w doktrynie, że jeżeli w sprawie właściwość rzeczowa nie zależy od wartości przedmiotu sporu, jak również jest pobierana opłata stała w niezmiennej wysokości, należy przyjąć istnienie ciężaru procesowego podawania wartości przedmiotu sprawy co najmniej w celu późniejszego przyznania kosztów zastępstwa procesowego radcy prawnego lub adwokata wnoszącego pismo. Wątpliwe jednak, czy w razie zaniechania tego obowiązku ma miejsce brak formalny stanowiący przeszkodę dla nadania biegu, skoro art. 126¹ § 1 KPC stanowi, że podanie wartości przedmiotu sporu lub zaskarżenia jest niezbędne wyłącznie dla określenia właściwości sądu, wysokości opłaty lub dopuszczalności środka odwoławczego. (por. kom do art. 126¹ k.p.c. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz do art. 1-366, Tom I., red. Prof. Dr hab. A. Marciniak, prof. dr hab. K. Piasecki, wyd. 2004, C.H. Beck, Wyd. 6, post. SN z 29.9.2011 r., IV CZ 55/11, Legalis).

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z mocy z art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 397 k.p.c. i art. 398 k.p.c., orzekł jak w sentencji postanowienia.